

„Ha a világból volnátok, a világ, mint övéit, szeretne titeket. De mivel nem vagytok e világból valók – hiszen kiválasztottalak titeket a világból –, gyűlöl titeket a világ.”

A szeretet parancsát követően ebben a szakaszban megjelenik annak ellentéte, a gyűlölet. Az előbbit megtartani törekvő ember beleütközhet az utóbbiba. A keskeny úton igyekvő megláthatja a széles úton sokszor vele szemben haladókat.

Persze, a gyűlölet nem mindig nyilvánul meg direkt formában, lehet enyhébben kifejezett „lesajnálás” vagy egyszerűen csak a hitetlenkedő csodálkozás, de ami talán a legjellemzőbb a mai korra: a közöny.

A gyűlölet érzelemtől fűtött, nyílt ideológiai és gyakorlati szembenállás, amely a másik legyőzésére, akár elpusztítására, szellemi hagyatékának eltörlésére is törekszik. A „lesajnálás” inkább egy érték- vagy érdeklentélen alapul, amely a másikat nem megsemmisíteni, hanem leminősíteni, negligálni akarja. A hitetlen csodálkozás is olyan eltérő gondolkodást jelez, amely a kellő nyitottság hiányában nem képes értelmezni a másik gondolatait, tetteit. A közöny pedig az érdeklődés teljes hiánya, ami leginkább az érték(té)vesztettek, a létbe belefásultak, a Mammon bűvöletében élők sajátja.

Ki-ki elgondolkodhat azon, hogy a fentiekről milyen saját tapasztalattal rendelkezik, én is ezt teszem:

Kifejezett – az Isten Országá építésén munkálkodás által kiváltott – gyűlöletre nem emlékszem (talán mert keveset munkálkodtam? ☺), vélelmezhetően azért sem, mert tőlem meglehetősen idegen ez az érzés és gondolkodás.

A lesajnálást megkaptam, amikor pályakezdő jogászként a szabályokat megkerülő, másokat károsító, de annál jövedelmezőbb üzletbe akartak bevonni. Nem vállaltam, és ezt az előbbiekkal erkölcsi szempontból megindokoltam. Meg is kaptam erre a magamét: „Maga élheteretlen és besz@ri alak, fogalma sincs a valóságról.”

Hitetlen csodálkozással is találkoztam, amikor néhány évvel ezelőtt ismerősi körben beszéltem a 80-as évek erdélyi útjairól, amelyek során segélycsomagokat vittünk ottani plébániákra, vagy rászoruló, illetve ilyen kapcsolatokkal rendelkező családokhoz. Jött is a megjegyzés: „Azért ez biztos nektek is megérte, mert tudtatok biznizselni a cuccal!” Nem, egyáltalán nem is gondoltam ilyesmire – válaszoltam. „Nem, na ne már?!” – kaptam a huncut, hitetlen mosolyt.

Más, nem közösségi körben a közelgő ünnepekről esett szó. Sorolták a különleges ajándékötleteket, akciókat, ünnepek alatti wellness-lehetőségeket, panaszkodtak a rohanásra, a vásárlási lázban megtérbolyult tömegre, a sok tennivalóra. Amikor az ünnep lelki előkészületére, tartalmára, megélésére és következményeire utaltam, udvariasan meghallgattak, de mintha meg se hallották volna, rögtön visszaterelték a szót a tökéletes mézeskalács receptjére. (Ez utóbbit meg én felejtettem el. ☺)

Néha persze egyes eseményekre, körülményekre, emberekre én is az „e világ fiaként” reagálok, elharmarkodottan, negatív, esetleg ítélező módon.

Segítsen minket a szeretet Istene, hogy ne csak meghívottak legyünk, hanem már itt a földön asztalhoz üljünk, és másokat is oda invitáljunk az adás, szolgálat és békességteremtés asztalához, testvérbarátként, egymást erősítve, törekedve a gyűlöletet nem ismerő szeretetre! Ámen.

Pakodi Gábor, Székesfehérvár